

Homenatge a mossèn Pere Ribot

per Josep M. Ainaud de Lasarte (historiador)

És just i necessari recordar, en el moment de la seva mort, una de les persones que amb més entusiasme, amb més tenacitat i amb més joia han tre-

ballat per Catalunya i per la llengua catalana en aquests darrers anys. Parlem de mossèn Pere Ribot i Sunyer, poeta i sacerdot, nascut a Vilassar de Mar

l'any 1908 i mort, cristianament, tal com sempre havia viscut, a Girona, el diumenge dia 24 d'agost proppassat. Ja fa anys, un fidel amic seu, l'Albert Manent, l'havia definit amb poques paraules en l'article que li dedicava en les pàgines de la *Gran enciclopèdia catalana*:

Poeta i eclesiàstic. Sacerdot des de l'any 1941, habita voluntàriament apartat a Riells del Montseny, que es convertí a la postguerra en un dels focs del catalanisme literari. Influït per la Bíblia, Prudenci i Pau Claudel, el seu món lírico-religiós és de vegades roent i sempre formalment ben construït. Ha publicat *Laetare* (1935), *L'ombra dels tres* (1945), *Llengua de foc* (1950), premi Óssa Menor; *El pont de l'àliga* (1951), conjunt de poemes muntanyencs; *Epifania* (1952), *Si el gra no mor...* (1959), *La pedra en la veu* (1971), *Llevat d'amor* (1975) i

FOTO: P. CABACÉS

Retrat de mossèn Pere Ribot

el text d'un volum esplèndidament il·lustrat, *El Montseny* (1975).

Una bona síntesi de la vida i l'obra d'aquest enamorat de la terra i de la llengua catalana, molt especialment del Montseny i de la poesia. La seva obra no ha estat valorada per alguns crítics que encara arrossegueu prejudicis més o menys marxistes o pels qui encara mantenen actituds anticlericals. Però el pas dels anys ha situat mossèn Pere Ribot en el lloc que mereix en el conjunt de les nostres lletres, i que dóna la raó a Josep Maria de Sagarra quan deia, abans de 1936, que «ja tenim el Claudel català».

I és que la poesia de mossèn Pere Ribot, rica de llengua, d'imatges i de paisatges, no s'assembla gens als versos de recordatori, propis de molts sacerdots imitadors de la poesia de mossèn Cinto Verdguer. La de mossèn Pere Ribot té molta més profunditat i es mostra més com un asceta que no pas un místic, amb bons ressons de Prudenci, de Claudel i, sobretot, de les seves profundes lectures de la Bíblia. Llegim, per exemple, el seu poema:

SOL

Em trobo sol.
Algú, però, respira en mi.
Els membres es renoven al combat
de sol a sol.
Hom ja no pot morir
perquè la meva vida renova
el seu camí
en soledat i em fa més fort
contra la mort.

Pere Ribot, pr
A

Els premis que ben merescudament va rebre —la Creu de Sant Jordi, l'Óssa Menor de poesia, el premi Jaume I, el de la Ciutat de Barcelona i el del Montseny— ens demostren la seva trajectòria, neta i exemplar. La seva parròquia rural de Sant Martí de Riells, al cor del Montseny, esdevingué, a poc a poc,

Sant Martí, patró de Riells

l'Abadia de Riells, i ell, «un abat sense monjos». Fins i tot, en el difícil 1954 hi va organitzar una festa poètica, en honor de la llengua i de la poesia catalana, que va fer època. Com ell mateix deia, «el Montseny és el Sinai de Catalunya per tot el que ha representat i representa per aquest país». I com el president Jordi Pujol recordava amb motiu de la mort del poeta i sacerdot, «és una persona que ha representat per a Catalunya un símbol de patriotisme i de cristianisme». Amb els anys, el volum de la seva obra publicada arribà a més de vint títols, i a més dels que ja assenyalava Manent el 1978, cal afegir-hi els de *Cento martiri* (1937), *Cadolles de muntanya* (1978), *El crit del desert* (1981), *La seu adorant* (1983), *Nadal al Montseny* (1985), *El petit gran do* (1987), *Versicles* (1988), *A mitja veu* (1988), *Gresol interior* (1991), *L'Esperit en un punt* (1991), *Intimitat* (1992) i *El retaule major de Santa Maria d'Arenys de Mar* (1992), a més d'un disc que recull alguns dels seus poemes, recitats per ell mateix.

Calia que una revista com LLENGUA NACIONAL es fes ressò de la seva vida, de la seva obra i, sobretot, del seu exemple i de la seva fidelitat a Catalunya.